

ที่ สศ 0001/ 169A

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

128 อาคารพญาไทพลาซ่า ถนนพญาไท กทม. 10400

19 กันยายน 2550

เรื่อง ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เรื่อง “หลักการสำคัญที่ควรกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ.”

ด้วยสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ศึกษาและติดตามการจัดทำร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. เพื่อใช้ในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศและของหน่วยงานภาครัฐ โดยเห็นว่าน้ำเป็นปัจจัยสำคัญต่อการผลิต ต่อความมั่นคงทางด้านอาหาร และความมั่นคงของชีวิต ของคนทั้งประเทศ

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในคราวประชุมครั้งที่ 16/2550 เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2550 ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าว และมีมติให้เสนอความเห็นและข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรี เรื่อง “หลักการสำคัญที่ควรกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ.” โดยมีสาระสำคัญ สรุปดังนี้

1. กำหนดให้ “น้ำ” เป็นทรัพยากรของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ
2. จัดลำดับความสำคัญการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ ตามวัตถุประสงค์ คือ
 - 2.1 เพื่อการอุปโภคบริโภคในครัวเรือน
 - 2.2 เพื่อการเกษตรกรรมรายย่อย
 - 2.3 เพื่อรักษาระบบนิเวศ และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
 - 2.4 เพื่อการประกอบธุรกิจการเกษตรและอุตสาหกรรม
 - 2.5 กิจกรรมขนาดใหญ่ที่ใช้น้ำปริมาณมาก อาจก่อให้เกิดผลกระทบข้ามลุ่มน้ำ หรือ

ครอบคลุมพื้นที่อย่างกว้างขวาง

3. ให้มีโครงสร้างการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ 3 ระดับ คือ ระดับชาติ ระดับลุ่มน้ำ และระดับลุ่มน้ำย่อย

/4. ให้เพิ่ม...

4. ให้เพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของกองทุนทรัพยากรน้ำ ในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการสร้างความเข้มแข็งขององค์กรผู้ใช้น้ำทุกระดับ และให้คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารกองทุนทรัพยากรน้ำ (รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย)

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหากผลการพิจารณาเป็นประการใด ขอได้โปรดแจ้งให้ทราบในโอกาสแรกด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายโคทม อารียา)

ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำนักกิจการสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โทร. 0 - 2612 - 9218

โทรสาร 0 - 2612 - 9152

ความเห็นและข้อเสนอแนะ

เรื่อง “หลักการสำคัญที่ควรกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ.”

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยคณะทำงานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ศึกษาและติดตามการจัดทำร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อประมวลจัดทำเป็นความเห็นและข้อเสนอแนะ สำหรับเป็นแนวทางในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศ โดยมีความเป็นมา การดำเนินงาน สาระสำคัญและข้อเท็จจริง ความเห็นและข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ความเป็นมา

น้ำเป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินชีวิต เป็นปัจจัยการผลิตมีผลต่อความมั่นคงทางด้านอาหาร ความมั่นคงของชีวิต นอกจากนี้ น้ำยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับประเพณีวัฒนธรรม ความเชื่อของคนในท้องถิ่น ดังนั้นความเปลี่ยนแปลงของน้ำทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ จึงส่งผลกระทบต่อภาวะการดำรงชีพและวิถีการดำเนินชีวิตคนเป็นจำนวนมาก ทั้งในเมืองและชนบท

จากความสำคัญของทรัพยากรน้ำและปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในการใช้น้ำของภาคส่วนต่างๆ จึงเป็นเหตุให้รัฐบาลได้พยายามหามาตรการแก้ไข และได้มีการจัดตั้งกรมทรัพยากรน้ำ รวมทั้งได้ดำเนินการจัดทำร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. เพื่อใช้ในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศมาตั้งแต่พ.ศ. 2543 กรมทรัพยากรน้ำได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นประชาชน แต่ปรากฏว่ามีประเด็นสำคัญที่เป็นข้อโต้แย้งและยังไม่อาจสรุปร่วมกันได้ เช่น ทรัพยากรน้ำเป็นของรัฐหรือของประชาชน การใช้น้ำต้องจ่ายค่าน้ำหรือไม่ การใช้น้ำเพื่อการรักษาระบบนิเวศ ฯลฯ จึงทำให้การพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำไม่คืบหน้ามาจนถึงปัจจุบัน แต่ต่อมาเมื่อมีวิกฤติการณ์ภัยแล้งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และปัญหาน้ำท่วมในลุ่มน้ำต่างๆ ในปี พ.ศ. 2549 คณะรัฐมนตรีจึงได้ให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2550 ขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา และเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2550 สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวน 80 คน ได้เข้าชื่อกันเสนอร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จึงทำให้ในขณะนี้ไม่มีร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. สองฉบับที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะต้องพิจารณาต่อไป

2. การดำเนินการ

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เห็นความสำคัญของร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. จึงได้ดำเนินการศึกษาร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวโดยการศึกษาจากความเห็นและข้อเสนอแนะที่เคยเสนอคณะรัฐมนตรี การศึกษาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ทั้ง 2 ฉบับ โดยพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ของรัฐบาลเป็นสำคัญ และจัดให้มีการระดมความคิดเห็นจากผู้ที่มีประสบการณ์และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องน้ำ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 สภาที่ปรึกษา ได้เคยเสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรี เรื่อง “แนวทางการบริหารจัดการน้ำ อย่างเป็นธรรมและยั่งยืน” เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2550 ซึ่งมีข้อเสนอในเชิงหลักการเกี่ยวกับการจัดทำ กฎหมายว่าด้วยทรัพยากรน้ำ ที่สำคัญดังนี้

- 1) ให้ “น้ำ” เป็นทรัพยากรสาธารณะที่ประชาชนทุกคนสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้
- 2) ให้มี “คณะกรรมการนโยบายน้ำแห่งชาติ” มีองค์ประกอบที่มาจากตัวแทนภาครัฐ ภาคประชาชน และภาคเอกชนในสัดส่วนที่เท่าเทียมกัน
- 3) กำหนดให้มีกลไกของคณะกรรมการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ ทั้งระดับชาติและระดับ ท้องถิ่น ประกอบด้วย ตัวแทนภาครัฐ ภาคประชาชนและภาคเอกชนเพื่อให้มีการจัดการความขัดแย้ง ในการจัดการทรัพยากรน้ำ
- 4) ให้มี “คณะกรรมการลุ่มน้ำ” ทั้งในลุ่มน้ำหลักและลุ่มน้ำย่อย มีองค์ประกอบที่มาจาก ตัวแทนภาครัฐ ภาคประชาชนและภาคเอกชนในสัดส่วนที่เท่าเทียมกัน
- 5) ให้มีมาตรการจัดการทรัพยากรน้ำ ที่สอดคล้องกับภูมินิเวศ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

2.2 ศึกษาจากเอกสาร ร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ของคณะทำงานยกร่างพระราชบัญญัติ ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ภายใต้คณะอนุกรรมการทรัพยากรน้ำ ในคณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

2.3 จัดการสัมมนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระดับ Focus Group เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2550 ระหว่างผู้เกี่ยวข้องที่มีความเชี่ยวชาญจากทุกภาคส่วน จำนวนประมาณ 60 คน

3. สาระสำคัญและข้อเท็จจริง

จากการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ฉบับของรัฐบาล มีข้อดีดังต่อไปนี้

1. การกำหนดหลักการให้มีการแก้ไขปัญหาการขาดการมีส่วนร่วมและการละเมิดสิทธิ ของประชาชน รวมทั้งการกำหนดสิทธิขั้นพื้นฐานในการเข้าถึงน้ำของประชาชน
2. การกำหนดให้การใช้น้ำ ต้องคำนึงถึงการใช้น้ำเพื่ออุปโภคและบริโภคเป็นลำดับแรก
3. การกำหนดให้การคัดเลือกผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนองค์กรเอกชนและ ผู้แทนองค์กรผู้ใช้น้ำโดยการคัดเลือกกันเอง เพื่อเป็นคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ
4. การกำหนดให้มีลุ่มน้ำย่อยและคณะกรรมการลุ่มน้ำย่อย
5. การกำหนดให้มีกองทุนทรัพยากรน้ำ

อย่างไรก็ตาม มีประเด็นที่เป็นข้อโต้แย้งสำคัญ เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ที่ควรพิจารณา มีดังต่อไปนี้

- 1) การกำหนดให้ทรัพยากรน้ำเป็นของรัฐ
- 2) การไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการใช้น้ำเพื่อรักษาระบบนิเวศ
- 3) การกำหนดให้นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี ปลัดกระทรวง และอธิบดีในกระทรวงเดียวกัน

เป็นคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ มีประเด็นที่ควรพิจารณาดังนี้

1. เนื่องจากนายกรัฐมนตรีเป็นประธานคณะกรรมการหลายชุด ทำให้นายกรัฐมนตรีไม่มีเวลาเข้าร่วมประชุม ส่งผลต่อการดำเนินการของคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ ไม่สามารถตัดสินใจในการแก้ปัญหาตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ได้ และในการบริหารราชการแผ่นดิน นายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งการผ่านคณะรัฐมนตรีได้อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธานคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ

2. การกำหนดให้รัฐมนตรีเป็นคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ ถือเป็นกาปฏิบัติหน้าที่ที่ซ้ำซ้อน เพราะรัฐมนตรีต้องรับนโยบายจากคณะรัฐมนตรีไปปฏิบัติอยู่แล้ว

3. การกำหนดจำนวนสัดส่วนของตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้แทนองค์กรเอกชนในคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ มีจำนวนน้อยไป ไม่สามารถยึดโยงกับพื้นที่ ในขณะที่กรรมการที่เป็นตัวแทนจากผู้ทรงคุณวุฒิ มีจำนวนมากไป

4) การกำหนดทรัพยากรน้ำออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน และส่วนที่หน่วยงานของรัฐได้พัฒนาขึ้น โดยในส่วนของทรัพยากรน้ำที่หน่วยงานของรัฐได้พัฒนาขึ้น มีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้น ซึ่งอาจทำให้เกิดการผูกขาดการจัดการโดยรัฐ และอาจก่อให้เกิดการจำกัดสิทธิของประชาชนเพิ่มมากขึ้น

5) กำหนดให้ทรัพยากรน้ำมีมูลค่าทางเศรษฐกิจเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการ ซึ่งนำไปสู่การออกใบอนุญาตและการเก็บค่าธรรมเนียมการใช้น้ำ และอาจส่งผลกระทบต่อบุคคลและชุมชนในลุ่มน้ำอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรรายย่อย และผู้มีรายได้น้อย

6) การมุ่งเน้นการจัดการทรัพยากรน้ำทางกายภาพ โดยใช้น้ำเพื่อเป็นปัจจัยการผลิต ขาดการคำนึงถึงระบบนิเวศ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมถึงขาดการบริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการ

7) กำหนดให้องค์กรผู้ใช้น้ำรวมตัวกันเป็นองค์กรขนาดใหญ่ และจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล แต่ไม่ให้ความสำคัญต่อการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำโดยองค์กรชุมชนขนาดเล็กในท้องถิ่น จึงอาจมีผลกระทบต่อจัดการทรัพยากรน้ำแบบดั้งเดิมของท้องถิ่น

8) การกำหนดให้ที่มาและองค์ประกอบของคณะกรรมการบริหารกองทุนทรัพยากรน้ำ เป็นไปตามกฎกระทรวง อาจทำให้ฝ่ายบริหารมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการกองทุนโดยขาดความหลากหลายและการมีส่วนร่วมขององค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรน้ำ

4. ความเห็นและข้อเสนอแนะ

เพื่อให้การจัดการทรัพยากรน้ำ เกิดความเป็นธรรม และยั่งยืน นำไปสู่การพัฒนา พื้นฟู คุ้มครอง ทรัพยากรธรรมชาติและรักษาระบบนิเวศ ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ สร้างความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์ พื้นฟูและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน จึงมีข้อเสนอแนะ “หลักการสำคัญที่ควรกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ.” ดังนี้

- 1) กำหนดให้ “น้ำ” เป็นทรัพยากรของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะที่ประชาชนทุกคนมีสิทธิร่วมบริหารจัดการและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรน้ำ รวมทั้งมีสิทธิใช้ทรัพยากรน้ำอย่างสมดุลและยั่งยืน
- 2) การจัดการทรัพยากรน้ำ โดยต้องลำดับความสำคัญตามวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้
 - (1) เพื่อการอุปโภคบริโภคในครัวเรือน
 - (2) เพื่อการเกษตรกรรมรายย่อย
 - (3) เพื่อรักษาระบบนิเวศ และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
 - (4) เพื่อการประกอบธุรกิจการเกษตรและอุตสาหกรรม
 - (5) กิจกรรมขนาดใหญ่ที่ใช้น้ำปริมาณมาก อาจก่อให้เกิดผลกระทบข้ามลุ่มน้ำ หรือครอบคลุมพื้นที่อย่างกว้างขวาง
- 3) การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ ควรมีโครงสร้างการบริหารจัดการ 3 ระดับ คือ ระดับชาติ ระดับลุ่มน้ำ และระดับลุ่มน้ำย่อย

ก ระดับชาติ ควรกำหนดให้มี “คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ” โดยยึดหลักการบริหารงานที่มีความคล่องตัว รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งขยายการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งมีองค์ประกอบ และอำนาจหน้าที่ ดังนี้

องค์ประกอบ

1 ควรกำหนดให้สัดส่วนของคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติที่มาจากผู้แทนคณะกรรมการลุ่มน้ำ จำนวน 4 คน ผู้แทนองค์กรผู้ใช้น้ำ จำนวน 4 คน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 4 คน และผู้แทนองค์กรเอกชนจำนวน 4 คน โดยให้ยึดโยงกับภูมิภาค ภาคละ 1 คน

2 กำหนดให้คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติที่เป็นผู้แทนภาครัฐ ผู้แทนองค์กรผู้ใช้น้ำ ผู้แทนคณะกรรมการลุ่มน้ำ ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้แทนองค์กรเอกชนเป็นผู้แต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิ 4 คน จากผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับทรัพยากรน้ำเป็นที่ประจักษ์

อำนาจหน้าที่

1 กำหนดนโยบายและแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ เสนอต่อคณะรัฐมนตรี

2 ส่งเสริมและสนับสนุนให้คณะกรรมการลุ่มน้ำจัดทำแผนปฏิบัติการและดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนระดับชาติ

3 กำหนดขอบเขตลุ่มน้ำและลุ่มน้ำย่อย

4 เสนอแนะให้มีการแก้ไขปรับปรุงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย กฎระเบียบเกี่ยวกับ
ทรัพยากรน้ำ

5 ประสานงาน ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานหน่วยงานของรัฐ องค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น และคณะกรรมการลุ่มน้ำให้เป็นไปตามนโยบายและแผนการจัดการทรัพยากรน้ำ

6 ดำเนินการไกล่เกลี่ยและพิจารณาวินิจฉัยข้อพิพาทระหว่างลุ่มน้ำ

7 จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนิน
การต่างๆ เกี่ยวกับทรัพยากรน้ำ

8 ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทรัพยากรน้ำ

9 ส่งเสริมและสนับสนุนการเผยแพร่ความรู้และสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชนเกี่ยวกับ
ทรัพยากรน้ำ

ข คณะกรรมการลุ่มน้ำ ประกอบด้วย ผู้แทนหน่วยงานราชการ ผู้แทนองค์กรผู้ใช้น้ำ
ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้ทรงคุณวุฒิ ในจำนวนสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

สำหรับการได้มาซึ่งผู้แทนองค์กรผู้ใช้น้ำ ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น ให้มีการเลือกกันเอง ขององค์กรดังกล่าว

ส่วนผู้ทรงคุณวุฒิ ให้ผู้แทนหน่วยงานราชการ ผู้แทนองค์กรผู้ใช้น้ำ ผู้แทนองค์กร
เอกชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นผู้เสนอแต่งตั้งจากบุคคลที่มีความรู้หรือประสบการณ์
ด้านทรัพยากรน้ำเป็นที่ประจักษ์

คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการคัดเลือกและการแต่งตั้งกรรมการลุ่มน้ำ ให้เป็นไป
ตามกฎกระทรวง ที่ได้รับการเสนอแนะจากคณะกรรมการนโยบายน้ำแห่งชาติ

คณะกรรมการลุ่มน้ำมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

1 จัดทำแผนปฏิบัติการและดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนการจัดการ
ทรัพยากรน้ำ

2 จัดทำโครงการหรือกิจกรรมในการอนุรักษ์ การฟื้นฟูและใช้ประโยชน์จากทรัพยากร
น้ำในลุ่มน้ำอย่างสมดุลและยั่งยืน

3 พิจารณาจัดสรรการใช้น้ำในลุ่มน้ำ

4 จัดทำข้อตกลงระหว่างลุ่มน้ำต่างๆ ในการผันน้ำระหว่างลุ่มน้ำ

5 ให้ความเห็นต่อโครงการหรือกิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อแหล่งน้ำหรือลุ่มน้ำนั้น

6 ดำเนินการไกล่เกลี่ยพิจารณาข้อพิพาทระหว่างผู้ใช้น้ำที่เกิดขึ้นในลุ่มน้ำ

7 ส่งเสริมและสนับสนุนการรวมตัว และการดำเนินกิจกรรมขององค์กรผู้ใช้น้ำ

8 ประสานความร่วมมือระหว่างคณะกรรมการลุ่มน้ำอื่น องค์กรผู้ใช้น้ำ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานอื่นในการจัดการทรัพยากรน้ำ

9 มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการลุ่มน้ำย่อย

ค คณะกรรมการลุ่มน้ำย่อย

1. ให้คณะกรรมการลุ่มน้ำเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการลุ่มน้ำย่อย โดยต้องให้องค์กรผู้ใช้น้ำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนมีส่วนร่วมในการแต่งตั้ง

2. ให้เพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการลุ่มน้ำย่อยในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการรวมตัวเป็นเครือข่ายขององค์กรผู้ใช้น้ำ

องค์กรผู้ใช้น้ำ ให้มีการรับรององค์กรผู้ใช้น้ำ ดังนี้

1 พื้นที่ใดมีผู้ใช้น้ำรวมกลุ่มกันอยู่แล้วโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟู คุ้มครองการใช้น้ำในพื้นที่ ให้ถือว่าเป็นองค์กรผู้ใช้น้ำตามกฎหมายนี้

2 ผู้ใช้น้ำมีสิทธิรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ที่มีวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์ การฟื้นฟู และการใช้ประโยชน์อย่างสมดุลและยั่งยืน สามารถจดทะเบียนเป็นองค์กรผู้ใช้น้ำ

3 หลักเกณฑ์วิธีการในการยื่นคำขอจดทะเบียนและการอนุมัติการจัดตั้งองค์กรผู้ใช้น้ำ ให้กำหนดในกฎกระทรวงตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการนโยบายน้ำแห่งชาติ

4 ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรผู้ใช้น้ำประสานงานเป็นรูปแบบเครือข่าย

5 องค์กรผู้ใช้น้ำมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) การร่วมกำหนดแผนการคุ้มครอง การฟื้นฟูและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรน้ำอย่างสมดุลและยั่งยืน

(2) เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการลุ่มน้ำเกี่ยวกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการหรือกิจกรรมในเขตลุ่มน้ำ

(3) มีอำนาจในการจัดสรรทรัพยากรน้ำให้แก่สมาชิก

(4) ดำเนินการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในการใช้น้ำของสมาชิก

4) กองทุนทรัพยากรน้ำ

1 ให้เพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของกองทุนทรัพยากรน้ำ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการสร้าง ความเข้มแข็งขององค์กรผู้ใช้น้ำทุกระดับ

2 ให้คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารกองทุน ทรัพยากรน้ำ ประกอบด้วย

(1) อธิบดีกรมทรัพยากรน้ำ เป็นประธาน

(2) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์

(3) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านการจัดการทรัพยากรน้ำ

- (4) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านการพัฒนาชุมชน
- (5) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (6) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านการเกษตร
- (7) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองผู้บริโภค
- (8) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรม
- (9) ผู้มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านบริการ

.....